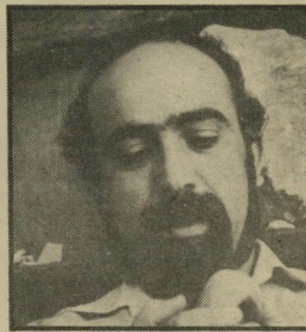


(המשך מעמוד 6)

בישוף קבור במרתף. כאשר משתחררים האסירים, ששחארה יוצר איתם קשר בכלא, הוא מביא אותם למקום שלו, המקום שבו מתרחש הפלא הסטטיסטי. הוא אינו מנסה להחזיר את האסירים בתשובה רתית נוצרית, למרות אופיו של המקום. כי המקום הוא כנסייה עתיקה, חרבה ונטושה, בלב העיר התחתית בחיפה, שהיתה לה עדנה — אחרי ששחארה, קבלן-שיפוצים לשעבר, תיקן ושיפץ אותה מכספי המתנות שקיבל לנשואיו. בכנסייה זאת, שנבנתה לפני 124 שנים, ובמרתפה קבורים 19 כמרים ובישוף, חיים כאמל, אשתו השווייצית, אגנס, וילדיהם, בקומנה עם האסירים המשתחררים, בהם שורדים ורוצחים שריצו את עונשם.

החיים בכנסייה מתוכננים עד הפרט האחרון, ובנויים על משאבים רבים של



משקפיאסירים שחארה

אסור לעשן, מותר לנגן

מישפחת שחארה הענפה, אם ארוחת-הצהריים כוללת חומסה, הרי הוא תורצת האחים שחארה בעכו, והשמן והזיתים הנלווים הם ממטעייהותיים של סניף המישפחה בשפרעם, ברוק כמו הלכנה, שמקורו בחלביהעיונים של אותו סניף.

אבל לא על החומסו לברו ישתקם האסיר. כמו כפנימיה צבאית, קמים השכם בבוקר, עובדים מחוץ לכנסייה לפניצההריים, ואחרצההריים לומי רים.

אסור לשוב לכנסייה אחרי שעה 11 בערב, אין להביא חכרות ללא הורעה מוקדמת ואין לעשן בחצר. אבל אפשר לנגן על הפסנתר שבחדרההקבלה.

זהו סדר היום כשהעניינים מתנהלים לים למישרין, וכשאין מחסור במקומות עבודה. אומר שחארה: "פעם הייתי מוצא עבודה לאסירים עוד לפני שהיו יוצאים מהכלא, היום אני מחפש מקומותעבודה במשך חרשיים."

או מה עושים? "לא קיבלתי כל עזרה ותמיכה משום מוסד ציבורי שהוא — לא ממישרדהעבודההיה רווחה, ולא משרותהמיבחן. הבטיחו והבטיחו — ולא קיבלתי כלום. אנחנו, 20 איש, מתקיימים רק מנדבות ותרומות," קובע שחארה.

פשרה ב"96 שקל. ביחסו אל מוסדשחארה סובל המימסד הישראלי מסכיוורפניה, כשיש בעיות עם אסירים ערבים ומישפחותיהם, התרגלו לפנות להוסטל הערבי, אבל, כשמגיעים הרבי רים לתמיכה כספית, יש הריקות רציניות.

אומר יצחק שטיין, יועץ מחוזי ברשות לשיקום האסיר: "זהו מקום אגדה, המקום היחיד מסוגו בארץ. אבל כספית — יש לנו מיגבלה בסיוע. יש קריטריונים של סיוע כספי. הצענו לו שיהפוך לעמותה על-פי החוק, אך הוא לא מוכן ליהפך לגוף מבוקר, וכגוף בלתימבוקר יש לנו בעיה להעביר לו כספים."

"הלכנו לפשרה, שנקים ועדה ובה נאשר כסף לפי מיספר האסירים. אבל שחארה נפגע מהסכום שהצענו, אך זהו הסכום שניתן לכל מיסגרת רתית משקמת."

מגיב שחארה: "אני לא יכול ליהפך לעמותה — אני כנסייה. האם הישיבות, שהם מעבירים להן כסף, הן עמותות? הם נתנו לי 96 שקל למחייטו של אסיר לחודש. החזרתי להם את הכסף. אני לא רוצה שיעשו ממני צחוק."

ענת סרגוסטי ליוותה את שימעון פרס בשבוע האחרון הימים האחרונים של

פומפייאוס

כשעמיישראל ראה ביום השישי כערב בטלויזיה איך שימעון פרס, ראשהממשלה, מגיש את מיכתב ההתפטרות לנשיא המדינה, רק מעטים שמו לב לכך שהנייר הלבן כבר היה משומש ומסמורטט — שהוא כבר נפתח כמה וכמה פעמים, שהוא כבר לא בתוך המעטפה שבה הגיע לבית-הנשיא באותו בוקר.

פרס נכנס במכונית אפורה מוכספת בשערי ביתהנשיא בירושלים, ברוק בשעה 11 בבוקר יום השישי. בכיס המיקטורן שלו היתה מונחת מעטפה לבנה ובתוכה מיכתבההתפטרות. עשרות רבות של צלמים מן הארץ ומן העולם המתינו לפרס בפתח לישכתו של הנשיא. הכל רצו להנציח את הרגע שבו עובר מיכתבההתפטרות

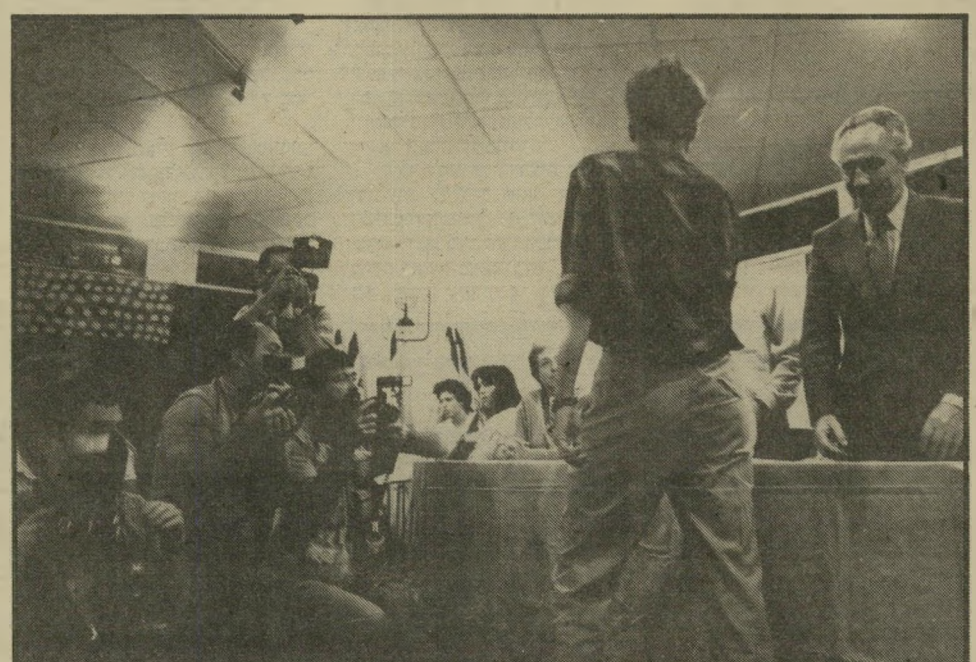
יודע לספר לכל קהל את הסיפור היתב מתאים לו. כמי שמוקף ומרופר היטב בצוות עוזרים צעיר ונמרץ, הוא מצליח להכין שיעוריבית לפני כל ביקור ואירוע. לסופרים סיפר פרס על ביקור ריו בערי ועיירות ישראל השונות, ור אמר כמה שמח לראות שבכל שכונה יש מתנ"ס ובכל מתנ"ס יש סיפריה. יורם קניוק, שהיה אחר ממקבלי הפרסים, לא יכול היה להתאפק, ומייד כשירד מהבימה התיישב ופתח בשקט בשקט על ברכיו את המעטפה והציץ לראות מה ערכו של הצ'ק. אחרי חלוקת הפרסים אץ פרס לדרכו.

את היום השלישי בשבוע פתח בנאום מדיני בכנסת. האחרון שלו, כך אמרו, כראשהממשלה. שוב נכחו במקום כל אמצעייהתיקשורת. נאומו של ראשהממשלה הועבר בשידור חי ברדיו (גליצה"ל וקול ישראל). אחריצההריים פתח בנוכחותו תע" רוכת צילומים בתיאטרון ירושלים, חלק מאירועי שנת המאה להולדתו של הייד כנגזריון, מורו ורבו של שימעון פרס. בתערוכה צילומים שונים של כך גוריון מתקופות שונות.

אך בזה לא תם יומו המגוון של ראשהממשלה. באותו הערב הוא היה אורח של העיר אשרוד בהג ה"30 שלה, וקיבל את אזרחותההכבוד של העיר. אולי מיפגש אחרון עם העם כראשה" ממשלה, אולי אפשרות אחרונה לשמוע מחיאותכפיים של אהדה, אולי ההר המנות האחרונה ללחוץ ידיים, לנשק ולחבק זאטוטים, כשהוא עדיין נושא בתואר רם ולא מופיע כממלא מקומו". כבר משעות הערב המוקדמות התחילו עשרות המומנים לנהור אל האו-

במשך השנים, היתה אהבתו לסיפרות ולסופרים. כך מצא את עצמו ביום השני אחרצההריים יושב על הבימה בבית הסופר לצידו של יצחק נבון, הנושא בתואר סגן ראשהממשלה. מולו, בשורה הראשונה, ישבה מרים, אלמנתו של אשכול. פרס, פוליטיקאי מיומן ומשופשף,

עון פרס. השבוע האחרון לפני שהגיש את מיכתב התפטרותו לנשיא היה מגוון ביותר. בתחילתו של השבוע חילק פרס פרסים על שם לוי אשכול, ראש הממשלה השלישי של ישראל. אחת מתכונותיו, אליה הירבו פרס ויועציו התרמית שלו להפנות את הזרקורים



בתל-אביב. צלמים רבים באו להנציח את מתן הפרס. סיס. הפרס היה על שם לוי אשכול, ראשהממשלה השלישי, ובמקום נכחה אלמנתו של אשכול, מרים.

מחמאה והמחאה בתחילת השבוע מילגות לעשרה סופרים וסופרות בבית-הסופר

מיד ליד, הרגע שבו הופך פרס מראש הממשלה לראשהממשלהמעבר. עמי גלוסקא, רוברו ועוזורהאישי של הנשיא, ופנינה, העוזרת הנאמנה והחביבה, דאגו שכל צלם-עיתונות וכל מצלמתטלויזיה יוכלו להנציח את היאירוע, וחילקו את הקהל הרב לקבוצות. וכך מצאו את עצמם שימעון פרס וחיים הרצוג משמשים סטאטיסטים לפני המצלמות וחוזרים שוב ושוב על אותה הפעולה, כשפרס אומר שוב ושוב את אותם הדברים.

כפעם הראשונה עוד היה המיכתב בתוך המעטפה. שטף-הצלמים שפרץ ללישכתו הקטנה של הנשיא הפיל אוהב באופן מיוחד את נוכחותם של אמצעייהתיקשורת, יצא מכליו והתחיל לצעוק בקול, כשהוא מנופף בידיו לכל עברי: "עמי, זה לא יתכן! תוציא אותם מייד! אני לא רוצה צלמים פה, תראה מה הם עשו, תוציא את כולם!"

הצלמים שנכחו כחור גורשו משם מייד, אך בגלל חשיבותו התיקשורתית של האירוע, היה הנשיא צריך לסכול את כל עשרות הצלמים שעוד המתינו בחוץ ונכנסו פנימה קבוצות-קבוצות.

פרס מספר לסופרים

כ כל שהתקדם השבוע לקראת סופו, לקראת היום השישי, הלכו המאורעות והצטופפו בימנו של שימי



במיסגרת חגיגות השלושים של העיר. את התואר העניק לו אריה אזולאי, ראשהעיריה (בתצלום משמאל). נכחו כל ראשוני העיר ומייסדיה.